

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ:

EGRI László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ:

EGRI László

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

VI. ÉVFOLYAM/2. SZÁM

TARTALOMJEGYZÉK

Köszöntő

Földesi Sándor: *Virágban a bibe*

Radmila Markovity: *Az én estéim*

Tang Mei Tímea: *Mozgó folt*

Tang Mei Tímea: *Kedves Misim!*

Simó Tibor: *A versírás*

Simó Tibor: *Tenger*

Kisgyörgy Ágnes: *Egy estém otthon*

Baranyi Hajnalka: *Lili*

Bacsai Gábor: *Hazatérés*

Pálinkás Máté: *Nullás liszt*

Sallai Mónika: *Család*

Mukli Ágnes: *Este 11*

Szerkesztőségi üzenet

KÖSZÖNTŐ

Nagy örömmel tölt el, hogy ismét, immár sokadjára rengeteg értékes alkotás érkezett be szerkesztőségünkbe. Úgy gondolom a színvonalas munkák méltó zárást biztosítanak a 2018-as esztendőnek. Az elmúlt év folyamán írói-költői pályázatot bonyolítottunk le. Őszintén remélem, hogy általa sok szerzőnek tudtunk sikerélményt biztosítani. Jövőre újult erővel, új ötletekkel telve fog jelentkezni művészeti lapunk nyári és téli lapszámaival.

Kérem, továbbra is bátran keressenek minket terveikkel, javaslataikkal és kérdéseikkel. A Polikróm folyóirat szerkesztősége nevében minden olvasónak áldott, békés karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kívánok!

Üdvözlettel:

Egri László

főszerkesztő

Földesi Sándor
Virágban a bibe
...egytestű robotok...

Írok, forgolódok, sírok mindennap.

Te is, Uram?

Hogy NDK-s is voltam, nem segít,
hogy más is leszek, senkit sem vidít;
Hogy tisztább voltam-e, tán tévedés,
hogy tisztább vagyok-e, az is biztos.

Tiszta a lelkem, Istenem!

Nem tartozom senkinek,

de tartozom valakihez.

Szívem, már nem lódít,
engem már minden egyformán buzdít.
S hogy az élet nekem egy nagy tévedés

s már nem nagy lótás – futás és
hogy Te, az enyém vagy-e vagy a másé
vagy én vagyok a magamé, nem érdekel.

S Te, magányom koronás ura?

Hogy érzed magad, a teremtésünk óta?

Te szültél minket, gyöngyszemeidet!

Te mozgatsz ma is mindent buzgón ide-oda!

Mint minden férget, engem is.

Nem vagyok én több, mint, amit megeszek;

életet, lelkeket élelmiszernek,

és azt máig sem fejtettem meg;

Az élet és a lelkek hogy szolgálnak Téged,

az állat vagy a termelt rab növény.

Te, tudod Uram?

Nézz a szemükbe; s ott találsz a választ!

Én, Uram?

Alázatos paraszt vagy király vagyok,

szolgálnálak, de bizonytalan a létem,

nem vagyok az, ki díszet és rongyait

nem becsüli vagy szégyelli, nem!

Én a világ szíve vagyok, a Te Fiad!

Méltóztatnál szóba állni gyermekeddel.

Világ szíve vagyok, a Nap, egy vén bolond!

Mindennek te vagy az oka! Kedves rokon!

Te szültél! Te mozgatsz ma is ideggyengéden

mindent, buzgón, követni lehetetlen!

Elnézem kis játékaid, és azt kérdezem:

Jó lesz, ha már társad, az a másik bolond,

bennem megáll?

Nos, magad vagy Uram!

Ha már imánk napról-napra cserben hagy

mert szolgálid, önmaguk foglyai!

S te, Uram?

Radmila Markovity

Az én estém

Egy estém? Otthon?
Régen eltűnt világom
szélvihar, mennydörgés
kegyetlen villámcsapás
döntött romba, elvitte
minden ifjúkori álmom.

Először a forgószél
szeretteim közül kettőt
dobott le a messze világba:
Csille, Amerika, az asztalnál
szomorú apa és anya hiába
vár, de a viharral tőlem repültek
sorba: az egyik Angliába,
a másik Németországba, a
harmadik közelebbire, mégis
távolba, negyedik oly ritkán
nappal átkarol. Szeret, de elsiet.
Az utolsó, a család tartó oszlopa
alatt inog a talaj, őt nem a forgószél,
a kurva élet kergeti, ki tudja hova.
Ma még vasárnap délben jön
a finom ebéd, egymagam ülök,
eszek, az üres székekhez beszélek.
Nem a nappalom, nem egy
estém, mindegyikbe belesüllyedek,
szívemtől szakadtak távolba vetődtek,

magara maradva család nélkül, minden
este élem öregségem kínos percét.

Tang Mei Tímea

Mozgó folt

Ha éppen arra járna akárki és nyughatatlanul kutatva pillantásait a nagy zöldek mélyébe vetné, egészen biztosan észrevenne egy foltot.

Mozgó folt ez, derengő: a lukacsos köveket takaró sötét, barnás-vörös alga bolyhai karikában szakadoznak szét, ahogy reng a kövér víz rajtuk. A gyűrűkön egy fekete alak imbolyog, s mintha sietne valahová. Biztos fél a lenti burjánzó vöröstől. Ha felfedezőnk közelebb menne, az alak szóval, riadtan villanó tekintetét is észrevehetné, mellyel azt keresi, ami annyira megijesztette. Rezgő fényes tollaira makacs harmatpettyek akaszkodtak, ezekre lapátcsőrével vizet mer. Nem tisztul, s most mással próbálkozik: fél karjával átölel három hullámot - így azok támogatják-, a másikat pedig erélyes mozdulatokkal csapdossa hozzá a víztükörhöz. Szikrázik a pattogó vízcsepp-sokaság, s fázva szivárványt vet hátára abban a néhány sugárnyi napban. Sehogy sem akarnak lejönni róla, ezt már ő is látja, s beletelik talán egy óra is, mire végre megnyugszik. Elhullajtott, rézszerű tollak fedik pernyeként a partvonalat. Megvárja, amíg csillapodnak a gyűrűk, aztán bizonytalan szelídséggel elfordul, s végül megszűnik a víz is remegni.

Még hosszan nézte volna őt az, aki ezt látja, de hát mégsem látta senki, ahogy kacsánk belefűlt a tavacskába.

Tang Mei Tímea

Kedves Misim!

Viccelsz? Tavaly október óta nem hiányzol senkinek. Figyelem. Mióta nem vagyunk beszélőviszonyban, rászoktam arra, hogy szükségszerűen jól szórakozom mindenkin, akiről már éltében elfeledkeztek (be kell vallanom, hogy sajnos ez egyre kevésbé mérsékelten szükségszerű). Ne ítéld el. Mentségemül szolgálhat a tény, hogy szépen feledteti a nyomort.

Látod, elzüllöttél. Semmi baj, mi mind. Nem, nem tudom, hogy gyenge vagy-e. Itt nincs és soha nem is volt rólad szó.

Múltkor (amikor tavaly szeptember vége felé indokolatlanul elhívtál teázni) a szokásosnál többet beszéltél – túl sokat. Én akkor az ablakra koncentráltam, fényes és tiszta volt. Két perc múlva arra tévedt a tekinteted és együtt néztük tovább az ablakot. Azonnal elcsúfult, megrongálódott imént kialakult eszmei szépsége. Nem bírom az ilyet elviselni. Ilyenkor már jobb, ha felakasztja magát az ember, de erről majd később. Megtaláltam ebédlőasztalunk kopott feltjét; másodpercekre rá te is megtaláltad. Közben szakadatlan ömlő szóáradat, üres közhelyek az életedből. Akármelyik polgár életéből. Az időjárásról, arról már nem. Azt talán szégyellted is volna. De még így sem voltál óvatos: mondanivalód – örökösen – egyre erősödő kréta- és fogcsikorgatás, a végén már semmit nem lehetett érteni belőle.

A kopás után mást kellett keresnem – közben valamely eldöntendőnek feltételezett kérdésedre bólogatva – találtam is: egy poros és rikító műanyag gubanc; üres vázába állított műszegfücsök. Nemsokára elveszett beszélgetésünk ez egyetlen közös pontja után kapva jelentőségteljesen ráemelted tekinteted – nevettem is volna – és valamelyest önelégültebben folytattad monológod intézését hozzám; hozzá. Máig azon gondolkodom, hogy vajon láttad-e azt a virágot (nevezzük így, illemből), a megtört-szárú sárgát, alul-középen?

Ásítottam, elnézésed kértem – te elnéztél és elhallgattál. Zavartan intettem, hogy folytasd. Minek nézi annyit a szegfűt, miért nem folytatja? Miért nyúlnak olyan lassan meg arcán ráncai, amint eltátja a száját? Aha. Szóval végzett. Beleunt. Evett, jót beszélt, és most hazamegy kialudni magát. Misi, váljék egészségedre. A hiúság – szép.

Tudom, néhány éve elkezdted pszichológushoz járni. Ismertem Pétert, osztálytársam volt. Még utána is, időnk engedtével összeülve mindig sokat beszélgettünk mindenféléről.

Tíz éve kezdődött, akkor említett meg téged először. Utána egyre gyakrabban kerültél terítékre, Péter igazán sokat tudott beszélni rólad, már amikor úgymond még aktuális voltál. Azt is elmesélte, hogy eleinte valahogy nehezen viselte el a képedet, a modorodat. Az igazat megvallva nem is figyelt rád, amikor elkezdted beszélni. Hónapokra rá beléd szeretett. Te meg csak ültél, és mondtad – ehhez értesz –, nem is pislogtál. Mondtam is Petinek, hogy hal vagy. Nem hitt nekem. Közölte, hogy meg fogja várni. Ő szeretett várni, az a fajta sablonegyed volt, aki mindig várt – ha másra nem is – valamire. Presztízsből. Reggelente fényes bőrpapucsával belépett a rendelőbe, leült, és minden erőfeszítésével várta az életet. Ezt ő nem mondta ki, én most neked igen. Talán kicsit büszke is lenne magára, ha hallaná. Vagy (ugyancsak presztízsből) egyáltalán nem értene egyet.

Végül tíz éven keresztül várta, hogy pislogj egyet, mélyülő elkeseredéssel, aztán besokallt. Rettentően fáradt volt. Akarta, hogy lásd – nem a fáradtságot, sokkal inkább őt. Ha ez évtizedben egyszer is odafordítottad volna a fejed; ha a szemed sarkából ránéztél volna; ha tátozás közben pislogtál is volna – legalább egyszer –, akkor valószínűleg nem történt volna semmi. Legföljebb észrevetted volna aggódva fakuló, finomszálú haját. Sokat sóhajtozott, eggyel erősebb dioptriára váltott és egész mesedélutánokat tartott arról, hogy miként fogja végérvényesen elérni azt, hogy ráeszmélj.

Én pedig valahányszor kinevettem – még ha tudtam is, hogy szándéka meglehetősen komoly, és az utolsó felemlítéskor pedig – mivel gyámoltalanságában pont az én aberrált szépérzékemet kellett felkennie bizalmával – afféle jóváhagyásként odavettem neki: Halj meg Peti, presztízsből.

Így van ez. Az ember, ha egyszer csak hirtelen elkezd számítani, rögtön pironog és szorong, szellemes vicceskedéssel már igyekszik is csírájában elfojtani az őt csipkedő könyörgést. (Persze Peti nem így látta, ő a végsőkéig kitartott mellettem és az ideáim mellett. Nem is tudom, hogy miért kaptam ekkora tiszteletet.)

Aztán egy őszi napon leguggolt a foteled mellé, sokáig nézte veled a szemközti ház falát (tízéves beszédpartnered), hallgatta arról szakadatlanul visszaverődő hangod míg kezében kenderkötelet szorongatott. A hurkot nagy gonddal köthette ott – később felfigyeltem a precizításra: kilencven centit visszahajtani, hozzáfogni a kötélhez, a visszahajtott vég felét ismét behajtani, tíz centi hosszan összefogni a három kötélrészre és azon visszafelé föltekerni a kötélvéget (lehetőleg négy sávban), az ekképp keletkezett fenti hurokba fűzni a maradékot, végül a nagy hurok két szárának megrántásával alaposan megfeszíteni a csúszó csomót, ami majd a bal fülcimpánál támasztja alá az állkapcsot. Csak azért kilencven – tette hozzá felröffenve –, mert nagy a feje.

Kedves Misim. Annyi történt, hogy jó barátom egy magasan futó vízvezeték alá állt és arrébb rúgta maga alól a széket. Nagyon fáradt lehetett. Talán hörgött is valamennyit. Fél óra múlva (pontban négykor) felálltál és kimentél a teremből, mert nem vetted észre.

Aznap éjjel, munka után én kerestem föl a holttestet. Gondolhatod – ott lógott, egészen a falhoz simulva. Karikás szemeit nem tudta zárva tartani, halványan csillant rajta a fehér, ledes fény; szürke arcára rászáradt a haláltusa harmata, haja gondosan rendezve. Különös volt fél négy óta tartó érintetlen

ernyedtsége, mely terve általa nem realizált kudarcának légkörében most egyszerre bárkinek csodálata tárgyává válhatott volna. Talán meg kellett halnia, talán nem; de tudd meg: gyönyörű és méltóságteljes volt. Nem akartam hozzáérni. Másnap névtelenül betelefonáltam a rendőrségre.

Kedves Misim, ha most a tanácsomért könyörögsz, hiába teszed. Rossz embertől kéred. Nevezheted magad mindennek, de hisz te is tudod: ilyenkor már igazán nincs mit tenni; csikorgó kréta vagy. Más már nem leszel.

Ui.: Vagy mégis: megtorlás, ha mellé lógotod magad.

Simó Tibor

A versírás

szomorúság zsonglórei,
az értelem őrei vigyázt állnak,
dolgos munkásai verset fabrikálnak

legszebb a vers,
a szellem szolmizációs hangjai,
milyen áramlatokban fürdesz,
átszüremlik a zene, majd

csend csordul a falakból,
sok-sok összekuszált alakból

bólintasz felém:

igen

Simó Tibor

Tenger

legszebb ruhádban vagy

így meztelen,

tenger az arcod,

hullám a melled,

kölykeid az éjnek elled

hallgasd, a tenger

átzúg az agyadon,

engedd, hadd menjen,

így segíts magadon,

engedd el magad,

hagyjad, jól halad

rémálomban a gyertya te vagy,

az ima vagyok én

Kisgyörgy Ágnes

Egy estém otthon

Rég volt a Petőfi versében felidézett este életemben. Hála Istennek élnek szüleim. Családom is van. Mint szokás, elvándorlunk hazulról egy jobb jövő reményében. Vagy ki tudja? Hív a munka, a hivatás. Hajt a mindennapi kenyérért való küzdelem. A gyerekek jövőjének a megteremtése a cél. Csak azután jutnak eszünkbe ŐK, pedig az ők életük is véges, akár a miénk, és mégis oly keveset tudunk áldozni rájuk, bár meddig vannak, meddig halljuk, lássuk őket. Idegeneknek köszönök jó estét, ha bajban vannak én vagyok az éjszakás nővér-szoktam mondani betegeimnek. Több éjszakát töltök a betegekkel, mint szüleimmel, családommal. Már az is feltűnő, hogy otthon vagyok. Azt sem tudják hová megyek, honnan érkezem. Két állásban dolgozom, és még délután tanítok, két út között betegeket látogatok. Ha netán este hazaérek, már erőm sincs köszönni. Vár a mosatlan ruha. A kagylóban az edények csörömpölnek, ha enyhe földrengés rázza meg a tájat. A párbeszéd rövid. Nem kell nagy szókincs hozzá.

- Hol voltál?
- Iskolában.
- Ettél-e? Nem hiányzik semmi a hűtőből –mondom én.
- Igen, ettem. Az előbb sütöttem rántottát –feleli a férjem.

Elmegyek zuhanyozni. A víz alatt is a másnapi problémáimnak a megoldásán tűnődöm.

Megszáritom a hajam. Tárcsázom telefonon a szüleim. Jól vagytok? Van-e mindenetek? Vigyázzatok magatokra, szép estét! Ennyi. Észre sem vettem, hogy két év is eltelt, és nem láttam őket. Csak a hangjukból érzem, hogy öregszenek. Lelkiismeret furdalásom van, amikor a régi családi estékre gondolok. Vártuk a fonóba a szomszédokat, csörögét sütöttünk a vendégeknek, édesapám felhozta a

pincéből a legjobb borát. Szeret énekelni. Volt jó hangulat, multság, kikapcsolódás.

Tárcsázom a gyerekeim szerre. Jól vagy? Kaptál-e jegyet? Van-e valami újdonság? Mikor jössz haza?

Az otthoni meleg levegő, az elmúlt idők emlékei, a jövő gondjai álomba ringatnak. Észre sem veszem, hogy párom létezik-e. Én fekszem le.

- Reggel tudsz-e kelni? Kérdezi a férjem.
- Kell tudjak kelni, vár a munka!
- Jó éjt!
- Neked is.

Ennyi a párbeszéd. A fonó, a jókedv, a multság majd álmomban. Jó éjszakát mindenkinek!

Baranyi Hajnalka

Lili

A hetediken laktunk. Az erkély volt a kedvenc helyünk. A virágládákba ültettünk magokat, locsolgattuk, gondoztuk a földjüket. Lili volt a kertészet főnöke, én meg a segédje. Estére a ruhánk piszkos, a körmünk fekete lett. Jöhetett a pancsolás. Jó móka volt.

Hat éves voltam, nővérem nyolc, amikor emeletes ágyat kaptunk. Nekem jutott a felső ágy, Lilinek az alsó. Fordítva szeretnénk volna, de anyu nem engedte. Akkoriban félős voltam. Azt gondoltam, hogy leeshetek a felső szintről. Elbarikádoztam minden kis rést párnákkal, a feljáróhoz raktam a legnagyobbat. Így biztonságos volt. Azért, hogy ne legyek egyedül, körbe raktam magam a kedvenc plüссеimmel. Esténként velük együtt hallgattam apu vagy anyu meséjét.

Az alsó ágyon Lili csak egy plüssel aludhatott, nehogy több legyen pisis reggelre. Minden nap lehúzták apuék a nedves ágyneműt, és kimosták a babával együtt. Elza, a kedvence nem mindig száradt meg estére. Olyankor Sziszi kutyust fektette maga mellé. Én a cicákat jobban szerettem.

Aznap este Lili és én készültünk lefeküdni. A párnáimat rendeztettem. Épp elhelyezkedtem a plüsseim között, amikor rossz szagot éreztem lenről.

— Már megint pisi szag van! — fakadtam ki.

— Ne csúfolódj, Rozmárka! Anya még nem cserélte ki a tegnapi lepedőmet! — felelte nővérem dühösen. — Mostanában olyan sokszor durván beszélsz velem! Megmondalak apunak!

— Te kezdted! Nem vagyok Rozmárka! Minden büdi a szobában. A ruháim is — mondtam felemelt hangon.

Lili hangosan sírni kezdett. Megbántam, hogy összevesztünk, de olyan rossz volt, hogy Lili miatt szagolnom kellett az ágycát. Az sem tetszett, hogy többet foglalkoztak vele a pisi miatt.

A hangoskodásra bejött anyu:

— Mi van lányok? Lili miért sírsz? Bújj ide hozzám, és mondd el mi a baj!

Anyu leült az ágy szélére, és magához húzta Lilit, aki alig akarta abbahagyni a bömbölést. Hosszas kérlelés és ölelgetés után válaszolt:

— Rozi csúfol engem. Azt mondja, bűdös vagyok, és az egész szoba is az. És hagyjam abba a bepisilést. Hiába mondom neki, hogy nem tehetek róla! — Újabb sírásroham következett.

Anyu letörölte Lili arcát, szelíden simogatta, nyugtatgatta. Én az ágyban lapultam amennyire csak tudtam.

— Rozi, kérlek, gyere le az alsó ágyra. Elmesélek nektek valami fontosat.

Féltem, hogy anyu megszid, de azért lemásztam. A biztonság kedvéért magammal vittem Puncs babámat. Bekucorodtam anyu mellé. Átölelt mindkettőnket. Jólesett. Nagy levegőt vett, és beszélni kezdett.

— Azt már tudjátok, hogy Lili az éjszakai bepisilésről nem tehet. És azt is, hogy ezért tilos őt csúfolni. Nem szép dolog Rozikám, megbántani a nővéredet, így is büntudata van.

Nem tudtam pontosan, mi az a büntudat. Anyu arcán láttam, hogy rossz dolog. Arra gondoltam, hogy másnap megkérdezem, ha már Lili nem fog bőgni.

Anyu aggódva nézett testvéremre.

— Lili, magyaráztam többször, hogy ha ágycát kell cserélni, ne legyen rossz érzésed miatta. Én szívesen megcsinálom. Az anyukád vagyok, és ez a dolgom.

Apu ugyanígy van ezzel. Megbeszéltük, hogy a matracodat elvisszük kitisztíttatni. Jó illata lesz, és új védőhuzatot kap. Újra átölelt minket, pusztit nyomott a fejünkre. Ez tetszett mindkettőnknek, kicsi mosoly is kunkorodott a szánk sarkában.

Anyu arca komor lett. Összenéztünk a nővéremmel, nem tudtuk miért bámul anyu a padlóra. Reméltem, hogy nem a szidás következik. Mély hangon, lassan folytatta mondandóját.

— Amit most fogok elmesélni, még nem hallottátok. Úgy érzem, itt az ideje, hogy tudjatok erről.

Sóhajtott és belekezdett.

— Amikor Lilivel egyidős voltam, én is ágyba pisiltem minden éjjel. Nagyon szégyelltem magam. Azt gondoltam, hogy én tehetek erről.

Megdöbbsentem. Hogy van ez? Nemcsak egyedül Lili, anyu is bepisil? Miért nem vettem észre eddig? És apu?

— Anyu, te bepisilsz? — buggyant ki belőlem a kérdés.

— Nem. Régóta nem pisilek be — mondta anyu, miközben rám emelte tekintetét.

— Nem gondolnátok, milyen sok gyereknek vannak éjszakai vizelési gondjai. Nekem és a nővéremnek is voltak. Tizenegy éves koromban egyik éjszakáról a másikra megszűntek. Hosszú ideig nem hittem el, hogy megszabadultam tőle, nagy megkönnyebbülés volt. Soha többé nem történt meg. Csilla nagynénétek nem volt ilyen szerencsés. Neki máig vannak gondjai.

— Ő sem mehet ottalvós táborba? — tette fel a fontos kérdést Lili.

— Sajnos ő sem. Gyerekként nem mehetett olyan helyre, ahol egy szobában kellett volna aludnia társaival. Felnőttként gondoskodnia kell vízhatlan lepedőről, ha valakihez elutazik, vagy nyaralni megy. Lilikém, most még nem tudsz a barátnőiddel menni a Balatonhoz, vagy télen sítáborba. Ne félj, eljön annak is az

ideje. Meglátod, nemsokára gondtalanul átmehetsz Natasához pizsamapartira. Tudom, hogy ezekről álmodozol — mondta anyu, miközben megölelte őt.

Láttam nővéremen, hogy neki ez a legrosszabb az egészben. Már két pizsamapartiból kimaradt.

— Csak azt nem tudom, hogy mikor válik valóra az álmom— mondta Lili, miközben újra a zokogás rázta. Megsimogattam a hátát, hogy tudja, sajnálom.

— Kislányom, a legtöbbet azzal tehetsz, ha a fejlesztőben szépen dolgozol Andi nénivel.

— Andi néni nagyon aranyos és kedves. Minden feladatot elvégzek, és a házikat is megcsinálom — mondta Lili csillogó szemmel.

Lili haját rendezgettük anyuval. Az arcába lógó könnyes hajtincseket a füle mögé tettük.

Anyu újra a padlót nézte, gondolkodott, majd folytatta.

— Az anyukám, Margó mama korán reggel elment dolgozni, nővérem és én még aludtunk. Amikor hazamentünk az iskolából, anyu már otthon volt. Előkapta a fakanalat a fiókból, kergetett, és ütött, ahol ért. Közben szidott, kiabált. Csak akkor fejezte be, ha már nem szaladtunk, csak hagytuk, hogy megverjen. Az rosszabb volt, amikor én végeztem előbb az iskolában, mert akkor végig kellett néznem Csilla bántását is. Nagyon sajnáltam a nővéremet. Az ő ütlegetését is magamra vállaltam volna. Máig élénken emlékszem.

Elhűlve hallgattam anyát. Ijesztő dolgokat mondott. Lili úgy érezte, hogy mama védelmére kell kelnie. Vagy csak egyszerűen el akarta mondani, hogy szereti.

— Engem nem bántott Margó mama — mondta, miközben rácsimpszkodott anyura, és így folytatta — szeretek nála lenni. Sokat játszik velünk, és mindig van

jégkrém a hűtőjében. Amikor nála bepisilek, akkor soha nem szid engem. Azt szokta mondani, hogy semmi baj, majd kimos mindent.

Anyu elszégyellte magát, és gyorsan hozzátette:

— Margó mama nagyon szeret benneteket, és boldog, amikor meglátogatjátok őt. Mindig a kedvenceteket főzi, és az édesség sem marad el soha. Tudom, hogy megbánta a náspángolást. Sajnos akkor senki nem volt, aki elmondta volna neki, hogy az éjszakai bepisülés nem lustaságból van. És nem rosszaságból. Nem tudta, hogy nem tehetünk róla.

Szorosan átöleltem anyu nyakát. Vigasztalót szerettem volna mondani neki. Szép szavakat, ami megnyugtatja azt a kislányt, aki ő volt. Elszorult torokkal csak egy kérdést tudtam susogni:

— Nagyon fáj, anyu?

— Igen. Fáj. Nem csak az ütés. Nem értettem, hogy tudja bántani a gyereket. A nővérem és én voltunk a világon a legkedvesebbek neki. Mindennél jobban szeretett minket. Óvott mindenkitől és mindentől. Csak magától nem tudott megvédeni.

Ránk nézett, és mosolyogva mondta:

— Boldog vagyok, hogy ő az anyukám. Szeretem és tisztelem. Öröm fog el, amikor azt látom, hogy ti is megbecsülitek a nagymamát. Tőle van az életem, és ezáltal a tiétek is. Gyakran megköszönöm neki, hogy felnevelt. Hol szavakkal vagy egy virággal, hol egy öleléssel. Ami rosszat tett velem gyerekkoromban, azt megbocsátottam neki.

— Te azért nem bántottad Lilit, mert már tudad, hogy nem rosszaságból csurgat be az ágyba? Neked ki mondta ezt el? Tanultad az iskolában? — kíváncsiskodtam.

— Gyerekkoromban tudtam, hogy nem én döntök arról, hogy éjjel kimegyek a mosdóba vagy nem. De soha nem mondtam ellent mamának. Éreztem, hogy helytelen megverni egy gyereket ezért, de nem panaszkodtam sem neki, sem másnak. Ha megkérdezték volna tőlem, hogy anyukám megver-e, biztosan letagadom. Szégyenből, büntudatból, és az anyám védelme érdekében hallgattam volna. De akkoriban senki nem kérdezett ilyet.

— Margó mama tudja már, hogy nem tehetek a bepisilésről — mondta Lili.

— Szereted a mamádat. És ez így van rendjén — mondta anyu elégedetten.

Ezután jött egy anyumosoly, ami már hiányzott. Megöleltük egymást, és figyeltünk, mert még fontos dolgokat mondott.

— Ma már felnőtt vagyok, és tudom, hogy csemetéket bántani nem szabad. Egyszer ti is anyukák lesztek, és biztos vagyok benne, hogy nagyon büszke leszek rátok!

Végre anyu vidámabb lett. Arra gondoltam, hogy milyen okos anyukám van, és én is ilyen sokat fogok tudni, mint anyu. Kezdek vidám dolgok eszembe jutni. A tesómnak is, mert bohóckodni kezdett.

— Kedves Rozália, önnek hány gyermeke lesz? — kérdezte Lili vicces hangon, miközben kezét a szám elé tette, mintha mikrofont fogna. Jót kacagtam ezen.

— Kettő, vagy tizenkettő, még nem döntöttem el — pózoltam hercegnősen.

Ezután vihogásban törtünk ki. Anyu is nevetett. Csikizés, bohóckodás következett. Alig tudtunk lecsillapodni.

Amikor a lámpa már nem égett, és csak Lili szuszogása hallatszott, arra gondoltam, milyen jó, hogy anyu az anyukám. Akkor, ott a sötétben elhatároztam, ha tényleg lesz kettő vagy tizenkettő gyerekem, és ha valamelyik bepisil, akkor anyut fogom segítségül hívni. Vagy Margó mamát.

Bacsai Gábor

Hazatérés

A távozó vonat tejfehér zúzmarát és kásás havat hagyott maga után, nyomában a menetszél által felkavart hópelyhek szállingóztak. Egyedül álltam az éjszakában a peronon, - a leszállók többségét már rég elnyelte a kékes-sárga állomás - és a lámpák pislákoló fényében a jégbe dermedt világot csodáltam. A szűzhóval borított, használaton kívüli síneket, amik mellett társaik szemérmetlenül kellették acélosan csillogó testüket; a tetőről kicsiny jégcsapok csüngtek alá, megannyi fagyott túskeként meredezve a fejem felett.

A tél észrevétlenül érkezett, mikor felszálltam a vonatra, még nyoma sem volt, most pedig a fagyos szél kavarta a peronra hullott porhavat. A barna póznákon trónoló lámpák alig bírtak a sötéttel, és mégis remegve dacoltak vele, megvilágítva a szállingózó havat. Minden egyes hópehelynek külön útja volt, céltudatosan lebegtek alá a feketeségből, hogy társaikhoz csatlakozván hideg lepellel fedték be a szülővárosomat, Orosházát.

Hosszú az út hazáig, és nem készültem fel a télre. Míg átvágok a sínek között, lépteim felverik a csendbe burkolódzott utcát, és a parkba érvén a nyakamba szakad egy adag hó. Bosszúnak kéne lennem, de ugyan minek, és kire? A tölgyfaág már nem bírta tovább a hó súlyát, és csak lerázta terhét, mosolyogva porolom magam. Gyermekkorom hócsatáit idézte fel, mikor a sulí mögött várat építettünk, és térfél választás után huszonegynéhány gyerek vidáman kiabálva rontott egymásnak. De szép idők voltak azok...

Hátzszakom majdnem olyan havas, mint én, és legalább annyira húzza a hátam, mint az előbbi faágat a hó. Azonban én nem engedhetek a csábításnak és dobhatom le a terhem, a családom vár.

Kikanyarodok a hosszú bekötő útra, és a gyár oldalában, a betonkerítésre fagyott jégvirágok mellett visz el az utam. A tuják örökzöld lombja fehér ruhát öltött, mint megannyi téli lovag, és őrző tekintettel kísérek végig a hosszú utcán.

Nagybátyámék háza előtt néma köszönésre nyílik a szám, és ha lenne időm, biztos meglátogatnám őket, de szüleim már várnak otthon. A rácsos kapun kidugja fejét a loncsos puli, hópelyhek ülnek az örökké szimatoló orra fölött, megsimogatom, és újra nyakamba veszem az utat.

Lassan és fázósan haladok, rég elmaradt már mögöttem a rokoni ház. Ismerősként köszöntöttek a fák és az sötétben lapuló házak, percek múlva hazaérek. A kerti kaput nyitván öklömnyi fagyott hó hull alá, és tompa dübbenéssel a cipőmön landol. Jómagam is hóemberre kezdek hasonlítani, a szakadó hóesésben nem foglalkoztam azzal, hogy leverjem a magamról a havat, egy-egy rakoncátlanabb pehely bekúszott már a ruhám illesztésébe. A konyhában felgyulladnak a fények, édesanyám ősülő hajkoronája tűnik fel, és egy pohár vizet tölt, majd hunyorogva néz kifelé az ablakon. Tán csak nem a fia érkezett haza?

Áttopogok a félhomályos udvaron, gyorsan bezörgetek, a kutyaugatás felerősödik, és bent egy idős szív mosolyra fakad.

Pálinkás Máté

Nullás liszt

Lefőtt a kávé

Mesél

„Mamka, Mamka!”

- a hülye orosz

Végül csak megellette a

kismalacokat.

Nem vitték el.

I cukor

Mesél

„Anyácska!”

- a hülye német

Elviszik a Rózsit.

nem lesz tejeskávé,

csak fekete.

2 cukor

Mesél

„Jóska!”

- a hülye orosz

Felültette a forró

tankra.

Letakarták ágakkal,

reggelre már eltűntek.

3 cukor

Mesél

„Idesanyám!”

- hülye Gizi

Megfogta a vadló lábát.

a fekete hátra nézett,

nem bántotta.

Apu igen.

2 kanál tej

Mesél

„Anyu!”

- ő nem hülye

Kemencében sült a

hájas kifli.

Akkor még más volt a

liszt is.

1 kis kanál méz

Már nem mesél

„Szegény Rózsi!”

- ő sem volt hülye

Tudta, hogy többet

nem jön haza. Nem kap

sózott kenyeret sem.

Elrakom

a mézet,

a tejet,

vissza a hűtőbe,

aminek az ajtaján

egy tehenes matrica

figyel.

Sallai Mónika

Család

Család...régen elfeledett szó ez.

Modern világunk minden ősi erkölcsi értéken tútesz.

Nem számít az otthon, a családi környezet,

Fej vezettül rohanunk, s ez a rohanás tönkretesz.

Elfeledjük szüleinket, kiknek mindent köszönhetünk,

Őket, akik a legnagyobb viharokban is kitartottak mellettünk.

Tőlünk pedig ez a "hála", hátra hagyjuk őket magányukban,

És szenvedünk napról-napra távol egy lyukban.

De majd ha elmennek, mi lesz velünk?

Jobb lesz, ha a szülőház helyett a temetőbe megyünk?

Akkor jut majd csak eszünkbe, mit rég feledtünk,

Hogy Család csak egy van, s ezt örök életre -sajnos későn- megjegyezzük!

Mukli Ágnes**Este 11**

Éjbe zárt szakadék volt minden esténk,
nevetéssel teli halk gúnykacaj,
te csak fuldoklón, merészen neveltél,
hitembe martad szavad, fájdalmasan.
Gáncsokat vetett közénk a gyanakvás,
rideg villámként villogtak szemedben,
boldogságunkat tékozló pazarlás,
nyugalmam, tévhiteimben kerestem.
Félszavakból lettek új félmondatok,
forrongtak közöttünk, mint izzó láva,
egymáshoz csupaszodtak zengő hangon,
nyughatatlanul évődtek, hiába.
Ablakomban kókad cirógatásom,
tikkadt szomja, szétárad számban lassan,
korty víz kell tiszta félhanghoz belátom,
hogy vétkem koldusom kezébe adjam.
Üresen tátong tányér az asztalon
vacsora a tűzhelyen már rég hideg
Nem jössz? - kérdezem, csendedet faggatom
hitetlen hittel, hogy itt vagy elhiszed.
De maradsz, valami marasztal folyton,
szakadt szóközökké virágzik a majd,
öleléseidből magam kioldom,
szabadon lélegzem, vánszorgok magam.
Mégkésett havat szórt a tél kertemre,
dermedten alszik a szentjánosbogár,

virágom faggyal takarta, elvette,
mégis minden csengő szirmot megcsodál.

Csak este ne lenne vaksötét az ég,
ne lenne szótlán a vétlen hallgatás,
mint hó hegytetőkre vissza-vissza tér,
ébredlétemben vergődik a magány.

SZERKESZTŐSÉGI ÜZENET

Közösségi-művészeti folyóiratunk 2013 év elején indult. Mivel a publikálás témaköreit nem kívánjuk egy bizonyos tartalmi struktúrára korlátozni, ezért kapta lapunk a Polikróm (magyarul: sokszínű) elnevezést. Olyan modern szócsőként kívánunk funkcionálni a XXI. században, ahol minden érdeklődő megtalálhatja a számára legfontosabb művészi értékeket.

Célunk, hogy olyan aktív közösséget hozzunk létre, ahol sokszínű alkotások összessége alakítja ki a lap egyedi arculatát. Teret kívánunk biztosítani annak, hogy változatos témákról szólaltassunk meg tehetséges, művészi érdeklődéssel rendelkező diákokat, fiatal szerzőket, akik úgy érzik szívesen tennék közzé színvonalas alkotásaikat.

Az alábbi kategóriákban várjuk a munkákat:

tanulmány

cikk

kritika

recenzió

interjú

műfordítás

próza

vers

grafikák, rajzok

*Minden kedves olvasónknak békés, boldog karácsonyi
ünnepeket kívánunk!*

Polikróm folyóirat